

vendigt. Vi fik en Mand, der baade forstod sine Ting, og som tillige var en bestemt Mand, hvilket er Noget, jeg hylder, thi det er enhver Soldats Pligt at lyde og efterkomme sine Førefattes Befalinger; men saa sandt Soldaten skal gjøre dette, har han ogsaa Ret til at fordrø, at hans Førefatte behandle ham human, og i den Henseende tror jeg rigtignok, at der endnu er Meget tilbage at ønske i Hæren. Jeg haaber imidlertid, at vi nu ere paa Vej til en noget bedre Tilstand, og hvad der bidrager dertil, er selve Folkstemningen, som ikke længer taaler inhuman Behandling. Jeg tror ogsaa meget gerne, at de Herrer Militære mere og mere smelte sammen med Folket, og det er det, jeg netop ønsker maa ske. Hvad kunde saaledes vore Befalingsmand, der ere vel uddannede, og hvoraf Mange have udmærkede Evner og gode Mandstrækter, ikke udrette i deres Afdelinger, hvis de f. Ex. mere, end Tilfældet er nu, benytte deres Fritid til at gaa ned blandt Folkene, at tale med dem, at fortælle dem om deres Krigsbedrifter, at synge Fædrelandsfange med dem og i det Hele at forsøge at forstaa dem? Jeg er overbevist om, at den danske Ungdom er modtagelig for og vil bidrage til, at god Disciplin bringes tilbage; men jeg mener rigtignok, at den først og fremmest skal komme fra oven, jeg mener, at Befalningen fra oven, hvor Danneisen er, skal føres paa en human Maade, og det skal da nok vise sig, at den danske Soldat, den danske Ungdom og det danske Folk i dets Helhed vil vise sig modtageligt for Sligt. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgfreds (M. P. Jensen) sagde, at det vist skurrede i vore Dren paa denne Side, naar han talte om Sægkundskab (M. P. Jensen: Det har jeg ikke sagt!) — Ja, det var dog saa omtrent — men det kan gjerne være, at det skurrer i hans Dren, naar jeg f. Ex. taler om, at Officererne skulle gaa ned blandt Folkene, synge med dem og fortælle Krigshistorier. Det ærede Medlem lod til at have læst den fransktydske Krigshistorie meget godt, og han fremdrog mangfoldige Træk af den, som det ikke kunde Andet end glæde mig at høre; men det vilde dog have glædet mig endnu mere at høre ham fremdrage Træk af vor egen Krigshistorie. Mig forekommer det, at denne er traabt aldeles i Baggrunden, og jeg vil ved denne Leilighed sige, at jeg for mit Vedkommende har søgt det som et stort Savn, at vi endnu ikke fra Krigsministeriet have faaet en Beskrivelse af Krigen 1864, ja, at vi endog ikke endnu have faaet Ende paa Krigshistorien 1848—50. Jeg vilde derfor virkelig ønske, at det ærede Medlem, der fremdrog saa Meget fra fremmede Lande, tillige havde fremdraget Noget fra vort eget Land, saaledes at hele Befolkningen havde kunnet faae det at læse og havde kunnet drage Slutninger og hente Erfaringer derfra. Jeg kan ikke negte, at jeg ofte har tænkt paa, at det var underligt, at Sligt ikke kom frem;

men Marsagen dertil kender jeg ikke. Jeg holder meget af Erfaringer fra vort Eget, og jeg mener, at vi skulle vogte os for at komme formeget ind paa det Fremmede, der ret beset ikke passer paa vore Forhold. Ganske vist kunne vi lære Meget af det Fremmede, men vi maa, baade hvor der er Tale om Krigskunst, om Sprog og om alt Andet, vogte os for at gaa formeget op i det Fremmede. Vi ere ofte blevne narrede, naar vi gjorde det, og det har saa langt fra været til Danmarks sande Lærø, at det langt oftere har været til dets store Stæde. — Det gjorde mig noget ondt at høre af det ærede Medlem, at han, hvis vi skulde faae en demokratisk Hær, ikke vilde tjene længer. Jeg har hørt det ærede Medlem omtale som en særdeles dygtig, meget begavet og for sin Stilling begejstret Mand, og jeg vilde derfor meget beklage, om han skulde stilles fra os. Forøvrigt veed jeg ikke, om vi skulle kalde den Hær, vi have, for demokratisk eller aristokratisk. Jeg tror, at man snarest maa kalde den en demokratisk Hær; thi Flerparten af Folket er demokratisk, og den ærede Folkethingsmand hører altsaa vistnok allerede til en demokratisk Hær, men jeg betvivler forøvrigt ikke, at der i denne Hær er meget Aristokrati. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen) udtalte, at vi havde tabt Meget, og han sagde ligeledes, hvad vi havde tabt. Jeg kan ganske vist indrømme ham, at vi have tabt Meget, og vi havde ogsaa nær tabt Væren i sidste Krig; jeg siger ikke, at vi tabte den, men det saae en Gang ud, som om vi ogsaa skulde tabe den. Ingen kunde forstaa Krigsførelsen den Gang, og navnlig har Als-Affæren været en saa forblommet Ting for Befolkningen, at jeg mange Gange, men forgæves, har ønsket, at faae Oplysning i denne Sag; den saar jeg imidlertid vist ikke. Efter at vi havde havt en Baabentilstand, og Alt var udhøilet og istand til at optage Kampen, kom denne sørgelige Begivenhed, og hvorledes det kunde gaa til, er betvist umuligt for Nogen at udgrunde. Noget Saadant tjener til at nedslaa og lamme Folkets Bevidsthed og Folkets Kraft til for Alvor at anvende Noget paa Forsvarsvæsenet. — Jeg har været Kavallerist, og jeg skal derfor tillade mig at yttre et Par Ord om Ryttieret. Det er maaske muligt, at vi bør beholde saameget Ryttieri, som vi have, og mere forlanges der jo ikke her i Forslaget — her forlanges kun, at det, vi have, skal uddannes bedre — men jeg for mit Vedkommende formaar ikke at indse, at vi have Brug for saa meget Ryttieri. Det er næsten en almindelig Mening, at vi, naar det kniber, alle skulle over paa Sjælland; men hvor skulle vi da gjøre af alt dette Kavalleri? Skulle vi tage det med over til Sjælland? Tænker man sig Sjælland bliver belejret, hvortil skulle vi da bruge Kavalleriet? Man siger vel, at det skal anvendes til Rytbevogtning, og dertil behøves der vistnok en Del Kavalleri,